

[Justitsministeren.]

idet prøveløsladelse forudsætter, at det drejer sig om en tidsbestemt straf, og der er ikke rejst spørgsmål om at indføre prøveløsladelse for livstidsfanger.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om forlængelse af byggestattelovgivningen og forslag til lov om ændring i lov om leje.

Valgt blev: *Ingvar Dahl, Eimer-Jensen, Poul Hansen (Svendborg), Horn, Carl P. Jensen, Kai Jensen, Kjældgaard, Holger Larsen, Lorentzen, N. Chr. Christensen, Jørgen Gram, Thisted Knudsen, Paabøl, Aksel Møller, Erna Sørensen, Thestrup og Kirsten Gloerfelt-Tarp.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om familiefideikommissers overgang til fri ejendom.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1489; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2235).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erhard Jakobsen: Det foreliggende lovforslag tilsigter, som udtrykt af den højtærede justitsminister ved fremsættelsen, at afskaffe de særlige arveregler, der gælder for de såkaldte familiefideikommissar, hvis typiske træk er, at en enkelt person i slægten arver alt, hvad fideikommisset omfatter.

Jeg tror, den højtærede justitsminister har bedømt stemningen i det høje ting overfor det her foreliggende lovforslag rigtigt, når han i sin skriftlige fremsættelse udtaler en formodning om, at forslaget næppe vil sætte sindene i særlig stærk bevægelse.

Forslagets principper ligger ganske vist tæt op ad det lovforslag, der i 1919 gjorde ende på fideikommissgodser og dertil hørende kapitaler, et lovforslag, som på den tid i høj grad satte sindene i bevægelse.

Men såvel den samfundsmæssige betydning af det her foreliggende lovforslag som baggrunden for dets fremsættelse er jo helt anderledes end ved forslaget i 1919.

Jeg skal blot nævne, at det dengang drejede sig om et så vigtigt og omstridt samfundsspørgsmål som at ændre ved en jordfordeling, der gav ca. 80 adelsfamilier lige så stort et areal, som der var til rådighed for ca. 150 000 husmænd. Det foreliggende lovforslag har ganske vist også noget med 80 at gøre, idet jeg forstår, at det drejer sig om ca. 80 familiers forhold, men det drejer sig i det hele kun om en værdi på ca. 35 mill. kr., oven i købet devaluerede kroner. Og der er, såvidt jeg kan skønne, ikke megen basis for politisk modsætning i det foreliggende lovforslag.

Mit parti kan naturligvis fuldtud tiltræde, at der sker en lovgivning i denne retning, hvorved man giver den nuværende besidder fri dispositionsret over en del af fideikommisset og første successor fri dispositionsret over resten, når han træder til. Det er ganske i overensstemmelse med vore principielle synspunkter. Mit parti tilsigter netop at skabe så lige startmuligheder som muligt i samfundet.

De ord, som Tscherning i sin tid anvendte i den grundlovgivende forsamling om foreteelser netop af denne art, om det uheldige i, at en ung mand, om han så opførte sig aldrig så stymperagtigt, dog altid kunne regne sikkert med at være ejer af en formue — de ord kan vi skrive under på den dag i dag, og det kan vel de fleste i dette høje ting.

De synspunkter, som den konservative ordfører, hr. Ulrich, i 1919 gav udtryk for, vil næppe få megen tilslutning i dag. Duværende justitsminister Zahle udtalte en forhåbning om, at han engang måtte se en lov, en fortsættelse af 1919-loven, der gjorde ende på de pengefideikommissar, som han anså for endnu mere urimelige end fideikommissgodserne. Da sagde Ulrich, at om en sådan lov nogensinde gennemførtes, da kunne man lige så godt ophæve al arveret.

Som sagt, det synspunkt vil næppe få mange underskrifter i dag og deles i alt fald vel næppe af den ærede ordfører for det konservative folkeparti. Der er ændret meget siden 1919 både i principper og i de